

Gál Erika

Tranzit

Ha alkonyatkor elvezet az emlék
a napsütötte andalúz tájra,
a völgyben látom a narancsfákat
úszni, köröztük sosem látott lepkék,

s az égre mintha gyorsan kevert festék
borult volna, szétfolyik a pára
mentén. A nagy hajó egymagában
feszül a sok kötélén, béna testén

egy fürge gyík zöld szoborrá mered,
megvárja áldozatát. A matrózok
borostás arccal isznak, spiccesek

is enyhén. Megszelídült martalócok:
a virágostól rózsát küldenek,
mi több, az egyik jön és kezét csókol.

Szieszta

Az árnyék, mint egy óramánus, körbejár.
Szél se lebben. A kavicsok meszes bőre
sókristálytól csillog. Az alga benőtte
már az öblöt, virágoznak a körtefák.

Azúrkék hálójában ring a tenger. Rák
páncélja, kagylóhéj fordul ki belőle.
Megvillan egy korallsirály bíbor csőre,
a láthatáron a hajó egy helyben áll.

Néha belecsikorog a csendbe
a kocsik fékje, ahogy egy rossz álom
kísért, pedig úgy tűnt, elfeledted,

aztán a motorbiciklis: *Gelato!* –
kiált, és máris rángat a gyermek.
Lesült háttal megadón sorba állok.

Sorok ultrahangra

Ez épp olyan, mintha visszaszöknél
az időben: fekete-fehér árnyak
hívják elő a testet, s eléd tárnak
egy világot, még a senki földjén.

Ember előtti múltból jössz közénk,
miután voltál már hal és agáma.
Ismerlek, habár lehet, sose látlak.
Nem értettem a szavak ösztönét.

Maholnap kilök magából e rejtett
műhely. Böngészem a papírokat:
hány centi vagy, a számokat megfejtem.

Ő szétszakadt-boldogan simogat
már a mellén. Nézed fáradt szemekkel:
ha ide hívtál, jó lesz, biztosan.

